

Joan Mahiques Climent

Entre dues clarors

Premi València
de poesia



Entre els ulls i la imminència,
perdura el foc esvaït,
la pedra immòbil s'abisma,
l'encens ateny l'infinit.

bromera poesia

ENTRE DUES CLARORS

Entre dues clarors recórrec uns carrers.
Sé que t'he de trobar avui, demà –no sé.

Vicent ANDRÉS ESTELLÉS

Endins del pou
emporprat,
en la foscor transparent,
el dolor i el regne.

Lluís SOLÀ

Però de cop s'il·luminen les nits
amb paraules com flames,
torna la veu, la veu, nocturna sempre, del mar,
cridant-me sols, cridant-me.

Joan VINYOLI

Quan l'estelada fulgura,
tremola l'aigua d'un pou.

Jordi PÀMIAS

*La voz asciende, nítida, de cuerpos arrasados,
del humo y la ceniza, de pozos que aún se ahondan.*

Andrés SÁNCHEZ ROBAYNA

Memòria de la llum

Una mà tancada en els calaixos
recorre les parets silenciosa,
ensopega amb objectes oblidats,
rememora formes confinades
i sap l'esgrogueïda resplendor,
la vida acumulada com el llast
a la cisterna d'un vaixell. La mà
franqueja obstacles, intueix un ordre
i un recorregut precisos. Així,
l'espai informe es torna a definir:
la vall s'enclou simètrica en un punt,
mentre s'estén la conca on convergeixen
tots els afluents. Sola entre clarors,
però en el cor mateix de la tenebra,
la mà oficia un ritual antic:
com mots d'una ment inaugural,
els déus s'asseuen sobre trons de pedra
i torna cada estrella al seu origen.
La memòria de la llum promet
la intensitat que a penes representa.

Confidència a dins d'un pou

CONFIDÈNCIA A DINS D'UN POU, 1

Albert, ens ha tocat entrar a dins d'un pou o d'un dipòsit, no ho sé bé però tant se val.

No ens agrada, i és normal, que l'aigua siga massa freda i ens arribe a la cintura.

Portem una llanterna en la mà, però és tan tèrbola com tot és tèrbol ací dins,

i ens fa angúnia veure a les parets les sangoneres que podrien arrapar-se a les parets del nostre cos.

Comprenem que viure ací seria molt difícil, molt més que en una cambra sense porta ni finestres, sense llum i sense res, però tampoc ens falta el deix de la ironia quan diem que Sergi des de dalt podria recollir l'escala i deixar-nos oblidats a dins.

Aleshores a casa ens estarien esperant per sopar amb els coberts posats a taula, com fan sempre que arribem molt tard o de ressaca.

I nosaltres què, nosaltres cridaríem –que semblen adolescents, però no ho som pas del tot–,

i ja no vull pensar què més faríem abans que no morir desesperadament a dins.

PRESONERS

Mira en el reflex de l'aigua
el personatge de la història bíblica
que els germans abandonaren, ací dins.

Volien matar-lo i al final, venut,
se l'emportà l'atzar d'uns mercaders
que es dirigien cap a Egipte.

Com els amics que ens abandonen,
ací dins.

Després, essent empresonat pel faraó,
interpretava somnis foscos
que romanen reflectits encara.

Tu i jo som innocents i, tanmateix,
només u de nosaltres tornarà
com a coper de cerimònies.
A l'altre, el faraó li ha destinat
un desenllaç
menys favorable.